

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

Πορισμα. Libri Veteris Testamenti sunt divinitus inspirati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

ἄλλοι δὲ τῶν αἰσῶν, ὡς ἡδύπορος διέταξεν ὅτι καὶ ἐλλείποντες, ἀναστρέφοντες τὰς νομιμασίας καὶ τὰς διδασκαλίας ἐν τῇ ἑλλάδι διαδοχῆς: Possumus quidem, si Aristotelis & Peripateticorum scripta compilare velimus, non pauca afferre ad ea labefactanda, quae de Pythia & reliquis oraculis feruntur. Possumus quoque, si exprobanus quae de iisdem rebus ab Epicuro, ejusque sectatoribus disputata sunt, ostendere, nonnullos Graecorum resellere & assernari oracula, quae per universam Graeciam communi & tralatitio usu, etiam cum admiratione recipiuntur. Vanitatem vero oraculorum aperte confitetur Porphyrius, rei apprime consultus, ut qui librum scripserat De philosophia ex oraculis petita. Rem pluribus testimoniis, tum & exemplis ac rationibus confirmare promptum esset: sed cum Eusebius toto id libro Praeparationis Evangelicae sexto praefiterit, amandari se illuc Lectori benignus patiatur. Idem omnino de Sibyllinis carminibus putandum est; non recentioribus istis, quae circumferuntur & καθήκτως vulgo damnata sunt, sed ante antiquis etiam, quorum meminerunt Veteres. Callide, inquit Cicero, qui illa composuit, perfecit, ut quodcumque accidisset, praedictum videretur, & hominum & temporum definitione sublata. Adhibuit etiam laqueam obscuritatis, ut iidem versus alias in aliam rem posse accommodari viderentur. Et deinde: Quamobrem Sibyllam quidem sepositam & conditam habeamus, ut id quod proditum est a majoribus, injussu Senatus ne legantur quidem libri, valeantque ad deponendas potius, quam ad suscipiendas religiones. Post operam ad scripturam illarum inutilitatem demonstrandam utiliter a Blondello positam, in longiori argumenti hujus tractatione, mihi ingratus, Lectori inutilis labor poneretur. Quamquam & ea, quae in contrarium nuperrime attulit Johannes Crasletius, pietate insignis & doctrina, cum fructu & voluptate legi possunt.

Porphyr. apud Euseb. Praep. libr. 6. cap. 5.

Cicer. De div. libr. 1.

Blond. De Sibyll. libr. 1. cap. 8. 9. 10.

EPILOGUS NONAE PROPOSITIONIS.

Hic vero finis esto Propositionis hujus, in qua cum ex Veteris Testamenti cum Novo contentione & Parallelismo perspicuum sit, Prophetias omnes Veteris Testamenti de Messia, & quae iis continentur *κεχρημα*, in Jesum Nazarenum aptissime quadrare, in neminem vero praeterea: supra vero in octava Propositione demonstravimus cum esse Messiam, cui uni Prophetiae omnes Veteris Testamenti de Messia conveniunt, sequitur omnino Jesum Nazarenum esse Messiam. Quod erat probandum.

Π Ο Ρ Ι Σ Μ Α .

Libri Veteris Testamenti sunt divinitus inspirati.

PROPHETIAM omnem esse veracem, cum res in ea praedictae contigerunt, tertio inter Axiomata loco posuimus. Ostendimus autem nona hac Propositione res in Prophetiis Veteris Testamenti de Christo praedictas, in Jesu Nazareno contigisse. Unde concluditur Prophetias Veteris Testamenti, quae ad Christum spectant, esse veraces. Sed & alias pleraeque Veteris Testamenti Prophetias veraces esse sexta Propositione demonstravimus. Axiomatum porro nostrorum quartum hoc est, Prophetiam facultatem a solo Deo esse. Ergo haec Prophetiae Veteris Testamenti a Deo solo sunt. Atqui Prophetias illas continent libri Veteris Testamenti. Unde sequitur libros Veteris Testamenti esse divinitus inspiratos. Origenes quidem cum in libro quarto De principiis probare vellet, divinitus inspiratam esse sacram Scripturam, non alio id confecit argumento, quam eventu praedictionum: Antequam, inquit, completerentur ea quae a Prophetis fuerant praedicta, quamvis vera essent, tamen ostendi vera esse non poterant, pro eo quod nondum probarentur impleta. Adventus vero Christi, vera esse & divinitus inspirata, quae dixerant, declaravit; cum utique prius haberetur incertum, si eorum quae praedicta fuerant, exitus esset implendus. Idem in libris contra Celsum: ai *αεσοφρῖταις* *ὅτις μὴ ἀπέστραψε ἐν τῷ γένουσι τῆς ἐν ἀληθείᾳ ἀεσοφρῖταις, ἵκαναί μοι εἶναι θεοῦ ὡσεὶ τοῦ πῖσαι τοῦ σωτηρίας ἀμυ καὶ εὐνοίας ἀναγνώσκοντα, ὅτι θεοῦ πνεύμα ἦν ἐν τῷ ἀρδεῶν ἐκείνοις*: Sed & Prophetiae, si quis ad praenotionem, quae ipsis inest, non perfunctorie attenderit, idoneae sunt ad persuadendum ei qui legendis iis prudentem & equum animum adhibuerit, in viris illis spiritum Dei fuisse. Constat igitur libros Veteris Testamenti esse divinitus inspiratos. Quod erat probandum.

Orig. libr. 4. De princ. c. 1.

Orig. cont. Cels. libr. 8.